

Jeg kan få den tanke, at det mere handler om at udgive en årlig praksisberetning. Men så er der jo ingen grund til at bruge tid på at drøfte et forslag om at nedsætte et klagenævn.

Jeg vil i den forbindelse nævne, at Institut for Menneskerettigheder og instituttets udredning om ægtefællesammenføring fra efteråret 2004, som vi lige har behandlet, har anført, at reglerne om ægtefællesammenføring lever op til de menneskeretlige krav om forudsigelighed.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, om der skal udgives en årlig beretning med eksempler fra praksis. Efter min opfattelse vil det mulige udbytte heraf dog ikke stå mål med de ressourcer, der skal anvendes hertil, bl.a. fordi alle afgørelser er konkret begrundet.

I svaret på instituttets udredning tilkendegav Integrationsministeriet, at man vil overveje, om der er behov for at øge gennemsigtigheden på anden måde, f.eks. ved at lægge ministeriets retningslinjer for behandling af konkrete sager på ministeriets hjemmeside. Det står jeg naturligvis ved.

Jeg vil også gerne sige lidt om det praktiske. Det er lidt svært at vurdere de økonomiske konsekvenser af forslaget. Erfaringer fra Flygtningesnævnet kan pege på, at prisen pr. sag må forventes at blive højere end hidtil, bl.a. fordi nævnsbehandling forudsætter sekretariatsbetjening. Jeg tror derfor ikke, at det vil være tilstrækkeligt at overføre de ressourcer, der i dag er i Integrationsministeriet og anvendes på at behandle disse sager.

Jeg tror heller ikke, at man uden at tilføre yderligere ressourcer vil opnå en kortere sagsbehandlingstid. Tværtimod vil sagsbehandlingstiden kunne blive forlænget som følge af, at sagerne i givet fald vil skulle berammes til behandling på et nævnsmøde efter først at have været behandlet af sekretariatet. Sådanne økonomiske og administrative betragtninger er måske ikke det, der vejer tungest, men jeg synes, at de hører med til det samlede billede.

I forbindelse med at Flygtningesnævnet skal afgive en beretning, er det under forespørgslen blevet diskuteret, hvorfor man så ikke også kan gøre det i familiesammenføringssager. Det indgår i Flygtningesnævnets behandling af asylsager, at ansøgers forklaring om sit asylmotiv skal være velbegrundet og ses i lyset af bl.a. oplysninger om situationen i ansøgers hjemland. På den baggrund udgiver Flygtningesnævnet en

gang om året en beretning, der indeholder en redegørelse for, hvordan sager vedrørende bestemte lande er blevet behandlet.

Kun ved at offentliggøre nævnets praksis kan nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, holde sig orienteret om den aktuelle situation.

Familiesammenføringssager indeholder ikke samme dokumentationsmæssige vanskeligheder som asylsager. En afgørelse i en familiesammenføringssag er som udgangspunkt uafhængig af den politiske og menneskeretlige situation i ansøgerens hjemland. I stedet er der tale om en gængs juridisk afgørelse baseret på det foreliggende materiale og betingelserne i loven. Der er derfor ikke samme behov som i asylsager for løbende at offentliggøre praksis. Praksis i familiesammenføringssager vil således normalt ikke ændre sig over tid, som tilfældet er i visse asylsager vedrørende bestemte lande.

Selvfulgelig kan man vælge at udgive en årlig beretning, også i familiesammenføringssagerne. Udbyttet heraf bør dog stå mål med de ressourcer, der skal anvendes hertil, og som jeg tidligere har sagt, finder jeg det tvivlsomt, om det vil være tilfældet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et enkelt spørgsmål fra hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det kan godt være, at det bliver et par spørgsmål.

Gør det ingen indtryk på ministeren, at man i Norge og Sverige har valgt at gribe det anderledes an? Der har man valgt at sige, at den retssikkerhed, som skal gælde i familiesammenføringssager og for folk, der søger om det, skal være den samme som i asylsager. Der har man ikke anlagt ministerens, synes jeg, lidt specielle økonomiske betragtning om, at der altså ikke er råd til samme retssikkerhed i familiesammenføringssager.

Er det ikke også korrekt, at der – når vi nu i den her sammenhæng godt kan bruge Institut for Menneskerettigheders redegørelse til noget – i forlængelse af den sætning, som ministeren læste op, står, at det af hensyn til åbenheden anbefales, at man udgiver en årlig praksisberetning?

Kl. 13.40